ANUL XI. No. 1273 — 6 PAGINI 6 LEI — Vineri 24 Noembrie 1933

Gazeta Sporturilor

ABONAMENTE
Pe un an . . . . LEI 1000
Pe şase luni 500
Telefon direcţie 3.26.60

Apare în fiecare LUNI, MIERCURI şi VINERI
Birourile: STRADA INGINER ANGHEL SALIGNY No. 2. — BUCUREŞTI.
Directori: E. EMILIAN şi E. MUNTEANU. Prim redactor: N. PAPAGHEORGHE.

PUBLICITATEA
DUPA TARIF
Telefon redacţie şi provincie 3.26.69
Telefon administraţie 3.26.60

„Vrem rejucarea"

Nu se poate spune că elveţienii nu sunt oameni perseverenţi.

Informaţi de unul din multiplii antrenori unguri, că Baratky n'ar avea drept de joc în echipa României, n'au verificat informaţia şi au făcut o contestaţie care continuă a fi la ordinea zilei. Credeam că după fericitul draw, la care i-a ajutat şi.. Olanda, se vor mulţumi cu rezultatul, se vor considera chiar fericiţi.. şi vor renunţa la calea contestaţiei în care s'au lansat fără a şti unde vor ajunge. Au împins demersurile până la intervenţii directe şi astfel că o nouă faţetă a cazului Baratky preocupă cronica internaţională.

«Baratky n'avea drept de joc în echipa României, pentru că n'a făcut carantina de 3 ani dela data când a jucat pentru ultima oară în teamul Ungariei», strigă în cor d-nii Gassman, Eicher şi ceilalţi pontifi din ţara cantoanelor..

Rău i-a zăpăcit acel care le-a dat ideia contestaţiei. «O mână criminală» i-a împins într'o încurcătură, al cărei rezultat favorabil pentru elveţieni înseamnă perspectiva unui dezastru. Veţi vedea mai jos cum.

Că Baratki are drept de joc în echipa României e indiscutabil. Orădeanul e cetăţean român conform unei decizii a Fifei, care a anulat cetăţenia ce i s'a acordat abuziv în Ungaria.

Prin urmare, nu e vorba de un jucător care şi-a schimbat cetăţenia şi e obligat să stea în carantină 3 ani.

Dacă era însă cazul ca Baratki să ocazioneze un litigiu internaţional, alta era contestaţia ce se impunea.

Actuala vedetă a Crişanei a jucat cu succes la Hungaria şi în echipa naţională ungară.

Mai mult, a făcut parte din echipa Ungariei, când aceasta a participat la competiţii internaţionale oficiale.

Baratki a jucat în matchurile pentru Cupa Europei şi Cupa Europei Centrale.

In Cupa Europei joacă şi Elveţia. Dacă aveau neapărată nevoie de o contestaţie, elveţienii trebuiau să ceară anularea tuturor jocurilor pentru Cupa Europei, în cari Baratki a jucat în echipa Ungariei. Aceasta pentru că F. I. F. A. a stabilit că cetăţenia de complezenţă de care s'a bucurat în Ungaria, a fost un abuz al federaţiei ungare.

Şi elveţienii ar fi fost în câştig. Din codaşi ai clasamentului Cupei Europei, ajungeau poate în frunte.

Pe când în litigiul cu România, din fruntea clasamentului probei de calificare riscă să se trezească în coadă, în cazul când s'ar dispune rejucarea matchului de 29 Octombrie.

Dar în chestiunea contestaţiei elveţiene vom prezenta un punct de vedere nou. Noi suntem de părere că federaţia noastră ar trebui să se asocieze cererii de rejucare. Nu vedem opoziţie de interese între România şi Elveţia în acest domeniu. Rombolul ar trebui să caute rejucarea cu Elveţia, cu aceiaşi intensitate ca şi federaţia elveţiană.

Socoteala nu e grea de altfel.

In primul rând raportul de forţe îl cunoaştem. Ştim că e greu să pierdem chiar dacă ediţia doua se va desfăşura tot la Berna. Apoi, rejucând, va trebui doar să ne ferim de bunele servicii ale magicianului Boeckman, ca să obţinem două puncte, nu unul singur în competiţia de calificare pentru campionatul mondial. Căci se cuvine ca nemulţumitului să-i luăm darul şi să stricăm planul Elveţiei de a merge la Roma, cu punctele ciupite în două matchuri nule foarte discutabile...

Dar s'ar mai întâmpla ceva. In loc să ne răfuim decisiv cu jugoslavii la o Mai, am scoate castanele din foc cu... «picioarele elveţienilor».

Ori cât, e mai uşor şi mai firesc.

Iată deci argumente temeinice ca România să se asocieze.. la contestaţia Elveţiei. Şi în cor cu d-nii Eicher, Gassman etc., federalii noştri să strige la F. I. F. A.: «vrem rejucarea».

Nu este exclus ca în acest caz Elveţia să retragă contestaţia..

LIS

„Paşa" dela velodrom

Aşa ne-a fost dat nouă: să urcăm repede toate treptele erarhiei sportive, să ajungem în vârf şi de acolo, neobişnuiţi cu ameţeala marilor altitudini să ne prăvălim taman pe prima treaptă. Bine înţeles cu oasele deranjate atât de serios, încât reluarea dela început a urcuşului necesită o convalescenţă indeterminabilă. Primul salt înapoi l-am făcut în box. Azi, după ce întreaga Europă s'a ocupat de minunea din Balcani, stăm cu picioarele în ghips şi cu iluziile spulberate pentru cine ştie câtă vreme. In motociclism, la fel, cu singura deosebire că un sport mecanic, deşi are posibilitatea unei redresări pur fizice bazată pe facilitatea schimbării pieselor, fractura pare absolut nevindecabilă. Şi asta, pentru simplul motiv că prăbuşirile celor două sporturi n'au fost determinate de aceleaşi cauze.

Boxul a ajuns aici prin forţa lucrurilor: inevitabila uzare a vedetelor, dispariţia localurilor propice unei strict necesare continuităţi şi criza financiară ale cărei repercusiuni n'au putut fi ocolite. Deci, cauze mai mult sau mai puţin naturale împotriva cărora omul este prea puţin înarmat pentru a putea lupta cu succes.

In motociclism însă povestea este cu totul alta. Acolo arme şi oameni — într'un fel — au existat. Numai că anumite defecte patologice ale secunzilor au impus întrebuinţarea neghioabă a armelor existente tocmai împotriva sportului pe care trebuiau să-l apere. E paradoxal dar e perfect adevărat.

Moto clubul devenise un fel de paşalâc al unui domn pentru care raţiunea primordială a uruitului de motociclete pe pista de pământ şi a înghesuirii norodului în tribuna de beton (deşi, poate, o inversare a materialului ar fi fost mai folositoare bietului sport) nu era decât banul. Banul pentru care şi-a sacrificat bietul, timpul liber, competenţa şi toate celelalte calităţi cu cari l-au înzestrat ursitoarele.

Paşalâcul însă n'are nemurire. Niscaiva socoteli greşite, o privire mai atentă a prostimei care turna Duminică după Duminică gologănet în chimirul fără fund al paşei şi dezastrul a fost la uşe. Intâi prostimea a început să vină mai rar. Apoi din trei în trei reuniuni, pentrucă pasiunea nu se domoleşte atât de repede pe cât se subţiază norocul unui paşă, fie el chiar al motociclismului. De fiecare dată însă, avea grijă să-şi descarce sufletul. Şi ocara curgea pe umerii celui cu chimirul plin, din ce în ce mai vârtoasă. Prilej n'a fost scăpat fără să se sfredelească urechile celui care a crezut că în secolul acesta creerii de sportivi judecă mai prost decât cei pe cari îi consuma prăjiţi la bufetul inexpugnabilului său paşalâc motociclist.

Ultimile zvârcoliri ale bietului sport au fost deadreptul tragice. Trucurile întrebuinţate de paşă şi de ajutoare n'au mai înşelat pe nimeni. Picior de om n'a mai trecut prin paşalâc, ban n'a mai picat în chimirul fără fund. Din care, trebue să recunoaştem, se înfruptau destul de copios, atâţia oameni cari munceau o lună şi trăiau un an.

Azi, odată cu închiderea velodromului se poate spune că s'au închis, pentru totdeauna, perspectivele de îmbogăţire ale unor oameni creiaţi parcă pentru a înşela bune credinţe, şi a comercializa naivităţi colective. Din nenorocire însă, soarta celor cari şi-au făcut de cap ani de zile în groapa dela velodrom fără să se sinchisească de ceiace vedeau ochi cinstiţi şi desinteresaţi, va fi împărtăşită şi de motociclismul nostru naţional. Care începuse atât de viguros, dar care a fost lăsat în mocirla hărăzită de falşii săi părinţi. Pentru cari mediul a corespuns întocmai structurii lor morale, după cum activitatea lor de zi de zi nu s'a abătut cu un centimetru dela principiul că nu dai drumul chilipirului din mână decât atunci când sigur eşti că nu mai este chilipir.

Şi într'adevăr, motociclismul nu mai este astăzi chilipir. Ci o epavă a unui sport căruia i-au ros vigoarea oameni nesăţioşi şi, din nefericire, imposibil de tras la răspundere în faţa cuiva. Pentru simplul motiv că n'au crezut în nimeni în afara Majestăţii Sale Banul.

SFINX.

LUCIAN POPESCU INVINS PRIN K. O. LA BARCELONA

Gironès un mare campion. Un crochet la maxilar a pus capăt matchului în repriza şaptea. Campionul a fost tot timpul superior. Gironès îşi va pune titlul în joc în faţa lui Tamagnini

Ceiace am prevăzut s'a întâmplat.

Celace au prevăzut cei mai mulţi. Fiindcă, desigur, au fost foarte puţini, aceia cari au putut să creadă că Lucian va reuşi să învingă la Barcelona pe Girones al cărui ultim titlu este un match nul cu Al. Brown.

In corespondenţele pe cari le-am primit dela Barcelona, chiar d. Ion Popescu făcea rezerve serioase în privinţa rezultatului. Cunoştea prestigiul lui Girones. Unul din cei mai valoroşi campioni europeni. Iar forma lui Lucian, deşi ameliorată acolo, nu reamintea nici măcar vag, vechea formă a lui Lucian.

Aceia care i-a permis să dispună de Oliva, de Challenge sau de Angelmann.

De aceia, nu credem că înfrângerea lui Lucian va surprinde pe cineva.

In ceiace ne priveşte, am anticipat Miercuri, în dimineaţa matchului, textual:

«Atâtea elemente cari vor face deci din sarcina lui Lucian — extrem de grea şi aşa — O SITUAŢIE APROAPE IMPOSIBILA. Căreia Lucian nu-i va putea opune decât rutina lui de boxeur care a suit de multe ori treptele ringurilor străine».

«Rutina aceasta va fi însă insuficientă pentru a putea echilibra formidabila coaliţie pe care astă seară o vor face Girones (egalul lui Al. Brown) şi galeria spaniolă».

CUM A INVINS GIRONES

Arena «Olympia Ring», unde s'a disputat matchul a fost destul de bine populată.

Popularitatea lui Girones şi publicitatea extraordinară care a fost făcută matchului ar fi trebuit să atragă o asistenţă şi mai mare..

Situaţia extraordinară din Barcelona însă — o grevă generală şi alegerile — a contribuit serios la reducerea numărului de spectatori.

Atât cât am putut extrage din telegrama pe care am primit-o, putem să furnizăm deocamdată numai următoarele detalii, cari urmează să fie completate de o corespondenţă ulterioară a corespondentului nostru.

Lucian a apărut primul pe ring, primit foarte rece de spectatori. Câteva aplauze numai, anulate şi acestea de câteva fluerături stridente.

Spaniolii nu-şi împart simpatia între boxeurii lor şi oaspeţi. Ori care ar fi aceştia.

Un ropot formidabil de aplauze a salutat apariţia lui Girones.

ARBITRUL

Arbitrul judecător unic al matchului a fost elveţianul Nicod, care are în palmares două matchuri pentru titluri mondiale: *Carnera—Paulino şi Marcel Thil-Kid Tunero.*

Trebue să subliniem deasemeni şi o coincidenţă: matchul în care Lucian a pierdut prin K. o. în repriza treia, titlul european la cocoş în faţa lui Bernasconi, a fost condus tot de Nicod.

MATCHUL

Prima repriză, înceată, a folosit ambilor boxeuri pentru studiu.

Repriza doua a marcat un avantaj infim pentru Girones.

Din repriza treia, Girones a trecut la atac, acumulând puncte. Lucian se apără totuşi până în repriza şaptea, când, lovit precis la bărbie, se prăbuşeşte.

K. o.

GIRONES — TAMAGNINI

Inainte de match, Girones a manifestat o încredere nelimitată, în şansa sa. Aceiaş încredere a stăpânit şi pe managerul său care încă deacum câteva săptămâni a angajat tratative în Italia pentru un match Girones—Tamagnini.. în care spaniolul să-şi pună titlul în joc... după matchul cu Lucian.

Evenimentele au confirmat încrederea aceasta.

Girones şi-a conservat titlul şi şi-l va pune în curând în joc în faţa lui Tamagnini, la Milano.

De vorbă cu d. căpitan Emil Anghelescu

Participarea la concursurile dela Garsnisch şi Engelsberg. Un bob de construcţie nouă şi perfecţionată la dispoziţia echipei Regimentului 2 Artilerie Câmp.

D. Căp. Anghelescu (X) şi componenţii echipei sale.

Intr'unul din numerile noastre precedente am anunţat că în acest an căpitanul Emil Anghelescu şi locotenentul Al. Papană — se vor deplasa în străinătate la marile concursuri de bobsleigh de la Garsnich şi Engelsberg.

In preziua marilor întreceri la cari participă Austria, Anglia, Germania, Belgia, Franţa şi Polonia am căutat să stăm de vorbă cu d. căpitan Emil Anghelescu, conducătorul echipei Regimentului 2 artilerie câmp, care ne-a declarat următoarele:

DUPA CAMPIONATELE DE LA CHAMONIX

M'am reîntors 1-a Chamonix, unde am câştigat campionatul bobului de doi al Franţei (Derbyul Chamonixului), cu o serie de învăţăminte de cari am făcut uz în pregătirile asidue în vederea concursurilor la care urma să participe echipa de sub conducerea mea.

Astfel că viitoarele competiţii ne-au găsit complect pregătiţi şi — mai ales — în posesia unui nou bob complect modificat.

BOBUL BACHMAN

La Chamonix am reuşit să cumpărăm — graţie sprijinului şi sportivităţii primăriei Sectorului III Albastru — bobul Bachman.

Odată în posesia acestui bob, am purces la reconstruirea lui.

(Continuarea în pagina IV-a)

Franţa sportivă în continuă primenire

După hockey pe ghiaţă, lupta liberă a devenit sportul favorit al parisienilor. Degringolada boxului francez

PARIS. — (Corespondentă particulară). — Parisul este aproape unicul oraş din lume în care sportul n'are o singură zi de răgaz. Nu există vacanţă sportivă în nici un anotimp, în nici o împrejurare. Şi asta pentru bunul motiv că marea metropolă are la dispoziţie tot ce-i trebue pentru o activitate intensă şi continuă: un mare număr de spectatori pentru toate ramurile de sport (lucrul cel mai important), un utilaj practic desăvârşit (săli şi terenuri modern amenajate pentru toate sezoanele) şi un contingent impresionant de reprezentanţi de prim ordin ai tuturor sporturilor. Dacă la acestea mai adăugăm şi existenţa unui impozant număr de organizatori ingenioşi, faptul că Parisul sportiv nu doarme nici măcar o singură zi, nu constitue pentru nimeni un lucru greu de înţeles.

VARIAŢIE, VARIAŢIE, VARIAŢIE...

Este, interesant însă felul în care cei ce ţin în mână destinul sportiv al Parisului ştiu să pună pe picioare marile manifestaţiuni şi să ţină trează atenţia unui public extrem de pretenţios, cu gustul cel mai rafinat din lume şi cu o cultură sportivă desăvârşită.

Parisul sportiv are o mare deviză, care este în acelaş timp şi deviza succesului: **Variaţia.** Francezul nu este omul care să sufere monotonia şi asta sub nici o formă. Spiritul său vioiu şi expansivitatea sa organică se cer alimentate cu o variaţie desăvârşită de spectacol. Repeţirea aceluiaş program îl plictiseşte curând şi de aceia marii promotori ştiu ce au de făcut pentru a-i menţine atenţia mereu trează. In fiecare sezon lansează alt sport, în fiecare sezon găsesc elixirul care transformă capitala Franţei într'un frenetic furnicar de noui spectatori, de entuziaşti şi înflăcăraţi susţinători ai unei noui idei.

Anul trecut de exemplu, Jeff Dickson, care s'a dovedit a fi cel mai prodigios organizator european, a lansat hockey-ul pe ghiaţă. Şi l-a lansat atât de bine, încât un sport care la un moment dat nu interesa decât o infimă categorie de specialişti, a început să pasioneze marile masse. Şi astfel «Palais des Sports» în care Dickson a realizat cele mai îndrăzneţe experienţe ale carierei sale de organizator, a devenit teatrul celor mai interesante dispute de hockey pe ghiaţă, la cari de câteva ori pe săptămână asistau câte 15—20.000 de spectatori. Rezultatul necesităţii variaţiei spectacolului sportiv al Parisului, a fost că hockey-ul a devenit unul din cele mai populare sporturi ale Franţei şi în

(Continuarea în pagina 4-a)

Federaţia internaţională de rugby sabotată de Franţa

Congresul dela Roma

Cu ocazia Olympiadei interuniversitare dela Torino, s'au pus bazele Federaţiei internaţionale de rugby şi s'a decis ca între 7 şi 10 Decembrie a. c. delegaţii tuturor ţărilor ce practică rugbyul să se adune la Paris pentru a proceda la constituirea definitivă a acestui suprem for de conducere al rugbyului.

Intre timp nu s'a mai produs nici un act oficial, care să denote că întrunirea dela Paris va avea loc. Ceva mai mult, presa franceză părea că sabotează această constituire.

Dar, iată un fapt nou care pune în cu totul altă lumină această chestiune.

Acum câteva zile, Federaţia română de rugby primeşte o telegramă din partea contelui Teo Rossi prin care o întreabă dacă România este de acord ca congresul de constituire să aibă loc la Roma în preajma datei de 15 Decembrie a. c.

Ce s'a întâmplat? Dece s'a schimbat localitatea? Iată o chestiune nelămurită încă. In şedinţa de comitet a F. R. R.-ului s'a ajuns la presupunerea că Franţa sabotează crearea acestei federaţii şi că Italia a luat iniţiativa de a ţine cu orice preţ această şedinţă de constituire.

Franţa, pe această chestiune, a avut două atitudini. Pe de o parte se arăta dispusă la crearea unei asemeni federaţii, iar pe de altă parte prin această constituire căuta să exercite o presiune contra Angliei în vederea reluării raporturilor dintre ei.

Incontestabil că pentru România singura soluţie era aderarea fără rezerve la constituirea nouii federaţii, chiar şi fără Franţa. Căci în grup cu: Italia, Germania, Spania, Olanda şi Cehoslovacia, avem mai multe şanse de a provoca o înviorare a rugbyului, deoarece pentru Franţa nu însemnăm nimic.

Şi să asistăm impasibili la o presiune a Franţei noi servind coadă de topor, nu era de loc o situaţie agreabilă.

Incontestabil, Franţa, deţine superioritatea în rugbyul de pe continent, dar atunci când ea sabotează organizarea lui, era normal ca să ne îndreptăm privirile în alte direcţii, cu toate regretele ce le-am avea de a nu fi alături de francezi.

Pentru aceste considerente Federaţia română de rugby a răspuns italienilor, că acceptă ca adunarea de constituire a F. I. R. A. să aibă loc la Roma.

S'a făcut un pas hotăritor care va aduce cu siguranţă o înviorare pentru rugbyul nostru, căci mai multe şanse avem de a realiza întâlniri cu Italia şi Germania decât cu Franţa.

Pentru ca lucrurile să decurgă în mod normal, ne trebuesc deciziuni serioase.

Chestiunea trebueşte bine studiată şi este nevoe să fim reprezentaţi la Roma de unul din conducătorii noştri.

In viitoarea şedinţă a F. R. R.-ului se vor lua şi celelalte deciziuni de amănunt.

R. V.

Locatelli nu mai este campion european

Neputând să-şi apere în termen titlul în faţa lui Sybille, italianul Locatelli a pierdut titlul de campion al Europei la categoria uşoară.

Duminecă se va alerga cel de al XV-lea Campionat Naţional de cross-country

ZIUA CROSSULUI

Incă odată frumoasele împrejurimi ale şoselei Kiseleff care se pretează atât de bine organizării de probe pe teren variat, vor fi Duminică 26 Noembrie începând dela ora 11, teatrul celei mai importante manifestaţiuni de cross-country.

Campionatul cunoscut de cei mai mulţi sub numele de «Crossul Naţional» îşi serbează Duminică 17 ani de existenţă.

După aproape două decenii de activitate, acest veşnic tânăr concurs este încă plin de vitalitate.

Tradiţia Naţionalului este construită dintr'o glorie atât de curată şi dintr'un trecut atât de înflăcărat şi plin de sinceritate, încât reprezintă întreaga viaţă a sportului atletic românesc.

Vom urmări Duminică lupta aspră a alergătorilor noştri cu aceiaş pasiune care anima eforturile de odinioară.

Sunt puţini la număr, atleţii conştiincioşi, acei care au cunoscut ingratele şedinţe de antrenament, grija minuţioasă în pregătirea unei competiţiuni, privaţiunile, sărăcia cluburilor şi mai ales toate rigorile alergărilor pedestre pe ploaie şi vânt, în care omul trebue să lupte cu el însuşi şi în acelaş timp să-şi înfrunte şi adversarii.

(Continuarea în pagina II-a)

100 m. în 10 secunde

Intrebat de reporterul ziarului «Athletic News» dacă va fi vreodată posibil ca distanţa de 100 metri să fie parcursă în 10 secunde, fostul campion mondial Paddock a răspuns că această performanţă e realizabilă.

Când se va găsi un atlet, continuă Paddock, cu plecarea unui Murchinson şi cu o sosire ca a mea, recordul lumei va putea fi stabilit la 10 secunde.

Paddock crede că Tolan era până în ultimul timp omul care se apropia cel mai mult de «omul ideal al vitezei».

El avea o plecare extrem de rapidă şi sosea la start «ca adus de vânt».

Fostul campion mondial conchide că epoca în care distanţa de 100 metri va fi străbătută în 10 secunde nu e departe.

C.A.O. şi contestaţia Juventusului

In ce constă punctul de vedere orădean

Oradea, 23. (Prin telefon dela corespondentul nostru). — Chestiunea contestaţiei clubului Juventus, pe tema jucătorului Sarkady, pasionează cercurile sportive locale. Se discută cu aprindere dedesubturile contestaţiei şi vestea că Juventus deţine foaia de arbitru din care reese că Sarkady a jucat la Iaşi la 15 Octombrie, a provocat o legitimă surpriză.

Totuşi conducerea C. A. O.-ului păstrează cel mai desăvârşit calm.

Pentru localnici există credinţă că rezultatul contestaţiei va da câtig de cauză C. A. O.-ului.

La desbaterea care va avea loc Marţi, «gruparea noastră va susţine următorul punct de vedere» — ne-a spus unul din conducătorii C. A. O.-ului.

«Dosarul jucătorului Sarkady dela comisia de transferări este cea mai perfectă dovadă a bunei noastre credinţe. In baza extrădărei oficiale a clubului Victoria din Iaşi şi a districtului Moldova, ni se cuvenea legitimarea lui Sarkady cu drept de joc imediat».

«Nu vedem cum Federaţia ar putea să dea altă soluţiune decât aceia consfinţită de actele ce se găsesc în dosarele comisiei de transferări şi avem deplină încredere în spiritul de echitate al comisiei campionatului naţional.

SIMA